

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ

БОКСОВ МАЧ

chitanka.info

Един великолепен ляв на Мишел. Челюстта ми изхрущява и главата ми се отмята назад. Олюлявам се, пред очите ми играят разноцветни искри. Той вече замахва за втори път, но аз отбягвам удара и се изправям.

Обратният му гард е най-неприятното в тая тъй странна боксова среща. Не мога да се предпазя от левия удар, който е неговото тайно оръжие. Той, напротив, отдавна знае всичко, което мога да му сервирам. Всъщност този обратен гард не е новост за мене, но никога не е имало среща между нас, в която да не бъда измамен от него.

И отгоре на всичко Мишел е заел позиция, в която не смея да го ударя. Само един малко по-силен тласък, и той ще полети надолу, към клокочещата в гърлото на вулкана лава.

Опитвам се да го изтикам постепенно от тази позиция, но той разбира замисъла ми и успешно държи мястото си.

Часът е девет и седемнадесет минути. Шест минути до изригването на вулкана. А в това време на ръба на кратера ние се занимаваме с бокс.

Под нас лавата бавно се надига. Огнените отблясъци отпечатват по скалите нашите сенки — две гърчещи се сенки на фантастични бойци.

Това е безумие, но аз ще остана докрай. Предпочитам да загина заедно с Мишел, отколкото да ме обвинят, че не съм му помогнал.

Знам всичко и въпреки това недоумявам защо иска да остане тук! Да се надява на спасение е безсмислено. Дори ако предположенията му са верни, той е в положението на птичка, която вярва, че битката ще бъде прекъсната само защото тя е кацнала на дулото на оръдието.

Когато за първи път кацнахме тук, вулканът беше затихнал. Няма смисъл да се оправдавам пред себе си — именно аз дадох идеята да го разгледаме. За половин час се изкатерихме до тази площадка, на която сме и сега, и видяхме клокочещата лава.

Няколко минути по-късно Мишел направи откритието, което повлия на всички следващи събития. По някаква случайност реши да се вмъкне в една пещера и намери машината.

Всъщност думата машина едва ли подходеше на този голям бял куб, който напомняше по-скоро картотека с множество плътни паралелепипеди вместо чекмеджета. Но Мишел не приемаше друго название. Той дълго се въртя около странния предмет, опипа го и

особено се заинтересува от двете дебели прозрачни тръби, които излизаха от задната страна и потъваха в каменния под. Вътре пулсираха синкави светещи петна.

Естествено, ние не разбирахме предназначението на това необикновено приспособление. Направихме снимки, огледахме всеки ъгъл на пещерата и се готвехме да излизаме, когато прозрачна преграда затвори пещерата. После вулканът изригна.

Така станахме неволни свидетели на една странна и страшна гледка. Огнените потоци, които бълваше кратерът, заливаха площадката пред нас, във въздуха летяха нажежени камъни, но преградата задържахше всичко.

Изригването продължи около два часа. После преградата се вдигна и ние напуснахме пещерата, заобикаляйки купищата застиващ базалт.

Не си казахме нищо дори когато се върнахме в ракетата. И двамата много добре разбирахме значението на откритието. Това не беше земна машина.

Докато Мишел обмисляше нещо, аз анализирах пробите от атмосферата. Очакваше ме приятна изненада. Можехме да си позволим лукса да захвърлим скафандрите — за това благоприятствуваше не само газовият състав, но и липсата на каквито и да било микроорганизми.

Следващите две денонощия посветихме на изследването на околностите. Надявахме се да открием още нещо. Но търсенията останаха безплодни.

На лист хартия, закачен на стената на централната кабина, Мишел състави график на изригванията на вулкана. Всяко от тях траеше два часа и седем минути, после следваше затишие за три часа и двадесет и две минути, след което всичко започваше отново.

Когато състави предварителен график и изчислените данни съвпаднаха с действителните, Мишел възтържествува. Беше твърдо убеден, че машината командува вулкана.

Тогава той извърши първата си глупост, която едва не ми струва живота. Отново бяхме се изкачили на ръба на вулкана. До поредното изригване оставаха два часа. Аз бях зает със снимките, които правех, и не обърнах внимание на изчезването на Мишел.

Изведнъж страхотен трус ме хвърли на площадката. От кратера с оглушителен трясък излетяха каменни парчета и лавата бързо запълзя. Горещите вулканични газове обгаряха лицето ми. Обезумял, аз захвърлих камерата и побягнах надолу сред нажежения каменен дъжд. Зад мене, над кратера, се издигна черен, отровен облак.

Не си спомням как се добрах до ракетата. Едва когато бях седнал в централната кабина, открих, че кракът ми е навехнат.

Мишел се появи след два часа. Без да обръща внимание на състоянието ми, той възторжено разказа как извадил от машината едно от „чекмеджетата“ и това предизвикало изригването.

Скарахме се.

Три дни след това кракът ми беше зле и не напуснах ракетата. Затова пък Мишел се чувствуваше великолепно и правеше всевъзможни експерименти с машината. На два пъти вулканът изригна извън графика и аз съм сигурен, че това беше пак негова работа.

Засега положението беше търпимо, но днес той достигна върха на глупостта. Двамата седяхме в кабината и разговаряхме.

— Искам да ти дам един пример — казах аз. — Той едва ли съвпада с истината, но може да послужи за илюстрация. Знаеш ли какво са представлявали някогашните оръдия?

— Горедолу...

— Предполагам тогава, че си чувал и какво е война. Представи си, че в един от най-напрегнатите моменти на битката някаква малка птичка кацне на дулото на едно от оръдията. Мислиш ли, че за да я спасят, няма да стрелят? На кратера ние сме в същото положение. Ако е наложително вулканът да изригне, ние ще бъдем пометени за секунди.

Може би най-голямата ми грешка бяха тези думи. Мишел се замисли и каза тихо:

— Няма да стрелят. Ако са истински хора, ще спрат за малко.

После излезе. Аз останах да си блъскам главата над това, каква нова глупост ще извърши, и изведнъж се досетих.

Настигнах го едва на върха. Беше седнал спокойно на площадката, без да обръща внимание на това, че до изригването оставах само десет минути.

Трябваше на всяка цена да го заставам да влезе в пещерата. Така започна този невероятен боксов мач.

Девет и двадесет и две. Една минута до изригването на вулкана. Най-после успявам да изместя Мишел от ръба на площадката и да заема неговото място.

— Остави ме! — ръмжи той. — Не виждаш ли, че няма да ти се дам? Ако не си сигурен, бягай! Аз оставам тук.

Един момент непредпазливост решава изхода на срещата. Влагам цялата си сила в удара и Мишел се търкулва по площадката.

Няма време за губене. Хващам го и го помъквам към входа на пещерата, но изведнъж спирам. Гладка, прозрачна стена прегражда пътя.

Всичко е свършено. Отпускам се на горещия камък. После поглеждам часовника. Часът е девет и двадесет и пет. Изригването би трябвало да започне преди две минути.

Стоя като вкаменен и гледам надолу, където едно странно, огромно метално кълбо каца до нашата ракета.

Мишел се надига и като опипва челюстта си, мърмори:

— Велики небеса, какъв удар... Но на Земята ще се срещнем отново и ако те нокаутирам, няма да се сърдиш. Аз бях прав. Оръдието не гръмна.

Публикувано в алманах „Спектър’76“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.